

Главная
Новости
Проекты
Программа
Наши гости
ЛОТ
ON-LINE

НОВОСТИ / ОБЩЕСТВО

13 ДЕК, 2016

Чому українці мають дякувати професорам Коледжу Європи?

У листопаді українські журналісти з
регіональних ЗМІ побували у Бельгії.

Введите строку поиска

СВЕЖИЕ ЗАПИСИ

🕒 Чому українці мають дякувати професорам Коледжу Європи?

РЯ

🕒 В Луганской области эпидпорог заболеваемости гриппом и ОРВИ превышен более чем на 30%

РЯ

🕒 В Луганской областной детской больнице переполнены инфекционное и пульмонологическое отделения

РЯ

🕒 Мост между Северодонецком и Лисичанском, взорванный боевиками летом 2014 года, восстановлен

РЯ

🕒 7 декабря «Луганское энергетическое объединение» может полностью обесточить Попаснянский водоканал

РЯ

ОНЛАЙН ЧАТ

Marina Pashkova, Гость_161, Гость_268,

Гость_992

Гость_200

19 декабря 2016 - 13:16

Вы классные!

Radio Puls

19 декабря 2016 - 13:31

Radio Puls

19 декабря 2016 - 13:31

Спасибо

Звук Прокрутка

Гость_992

400

Зокрема, вони зустрілися зі студентами Коледжу Європи. Своїми враженнями і спостереженнями ділиться кореспондент Радіо «Пульс». Вона в числі інших побувала у Брюсселі з навчальним візитом, який організувала громадська організація «Інтерньюз Україна».

Нова політична еліта, нові обличчя в українському політикумі, освічені молоді люди, які б змогли повести за собою і стати каталізатором оновлення українського суспільства, чи є в нас такі? Чому ми їх не знаємо? Якщо вони є, то чому ми не бачимо їх на екранах телевізорів? Про це ми говоримо щоразу, як тільки політика обвалює курс гривні, робить нас біdnішими і вразливими, коли політичні кумири летять шкереberть з п'єdestалів, на які ми їх піdnімаємо, надивившись політичних ток-шоу. Але філософських питань я не формулюватиму, бо вже знаю віdpovідь. Такі люди в нас є, і будуть. Просто про це якось мало говорятъ, бо це не сенсація, не катастрофа, це — хороша новина.

Тож сьогодні я хочу поділитися своїми думками і спостереженнями щодо змін на краще в Українському суспільстві. Тому запрошу у подорож в Бельгію. Бо, як це часто буває, велике можна роздивитися здалеку.

[Отправить](#)

Декабрь 2016

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	
« Ноя						

META

- ▶ Регистрация
- ▶ Войти
- ▶ RSS записей
- ▶ RSS комментариев
- ▶ WordPress.org

В самому серці Європи, в Брюгге – столиці провінції Західна Фландрія, що у Бельгії, майже 70 років випускає фахівців для найвищих міжнародних інституцій Коледж Європи. Цей унікальний навчальний заклад щороку відкриває двері для студентів з понад 50-ти держав світу.

Навчання тут коштує чимало – 22-24 тисячі євро. Але українські студенти можуть розраховувати на стипендію. Це до того, що Європа нам мало допомагає. Одразу відповім на репліку, що «вчаться тут лише діти багатіїв». Ні, навчатися тут можуть лише дійсно талановиті студенти, які вже мають вищу освіту і, як правило, зарекомендували себе в інших навчальних закладах як креативні, наполегливі і розумні. До того ж, у багатьох студентів, які тут навчаються, є досвід роботи в міжнародних фірмах або на держслужбі. Наприклад, Павло Черкашин з Борисполя, до вступу в Коледж Європи працював в МЗС України, але відчував, що йому потрібні додаткові знання і досвід.

«Коледж Європи – це дуже, дуже цікавий і досить унікальний заклад, не лише в Європі, а й в усьому світі, який фокусується на дослідженні і підготовці майбутніх спеціалістів у сфері Європейського Союзу. Коледж Європи налічує багато студентів: на цей рік у нас є 49 різних національностей, які навчаються у цьому коледжі. Загалом це близько 340 людей саме в кампусі, в Брюгге, і серед них є 11 українців, які теж навчаються на різних спеціальностях. Це міжнародні відносини і дипломатія ЄС, правові студії, потім це політичні і адміністративні студії, економічні і бізнес-студії – це четверта спеціальність. Крім того, у нас є колеги українці, які навчаються в Польщі, в Натоліні, який розміщується в Варшаві. І там є 17 українців, тож загалом у нас 28 чоловік в КЕ – і це є досить велика спільнота, що показує значний інтерес ЄС і цього навчального закладу до України, до її майбутнього, до освіти і підготовки кадрів в Україні, які будуть мати справу і розвивати відносини з ЄС. Наші українці тут навчаються різним напрямкам, і ці знання, які вони здобудуть тут, вони зможуть використати на практиці, повертаючись додому, в Україну, в різних

галузях. Це і державна служба, і міжнародні організації, і гуманітарні проекти, і приватні компанії, і неурядові організації, і громадські проекти, де сьогодні надзвичайно актуальними є освіта і роз'яснення позиції ЄС і перспектив України в ЄС, адже нещодавно ми підписали Угоду про асоціацію з Європейським Союзом. І виконання цієї угоди наближає нас безпосередньо до ЄС.

Вона не має як такої закріпленої перспективи членства в ЄС, але, як це закріплено в наших державних документах, і як є це стратегічною метою, в тому числі нашої зовнішньої політики, – це наближає нас до членства в ЄС. Тому цей коледж є унікальною нагодою побудувати і розвинути міст між ЄС і Україною в освітній сфері, в сфері підготовки кадрів, а кадри, як кажуть, вирішують все, якщо вони професійні кадри, якщо вони мають професійні контакти. Цей коледж в тому числі і про контакти, тому що люди приїжджають сюди не лише навчитись чомусь новому, але й зустрітись з молоддю з інших країн, з професорами з інших країн. Нас відвідують доволі часто спікери з різних країн. Це відомі дипломати, політики.

Наприклад, на відкритті цього навчального року ми мали почесного гостя – це Жан-Клод Юнкер – Президент Європейської Комісії, що показує велику увагу ЄС до цього до коледжу, адже ЄС і його інституції є безпосередніми патронами коледжу, як у політичній

підтримці, так і фінансовій підтримці цього коледжу».

З Павлом Черкашиним та з іншими студентами-українцями я познайомилася під час навчального візиту до Брюсселя, який організувала громадська організація «Інтерньюз Україна». 10 журналістів з різних областей України мали змогу зустрітися з представниками урядових і неурядових організацій, які так чи інакше займаються питаннями розвитку демократії, в Україні в тому числі. Зустріч з українськими студентами Коледжу Європи була особливою: майже домашня атмосфера, щирість і обмін думками щодо активності української громади, проведення реформ, участь талановитої молоді в цих реформах і сприйняття чи

несприйняття цього суспільством, європейська інтеграція України і ризики та виклики з цим пов'язані. І чи повернуться наші студенти, які навчаються в Коледжі Європи додому, чи шукатимуть кращої долі в європейських країнах? – Це коло запитань, яке цікавило журналістів.

Киянка Ірина Лагодна вступила на спеціальність «Європейська інтеграція та бізнес». До цього вона рік навчалася в магістратурі Києво-Могилянської Академії, потім подала документи на грант «Еразмус+» – це освітній проект Європейського Союзу, який дає можливість талановитим студентам навчатися в ВНЗ Європи і отримувати стипендію. Для навчання в Коледжі Європи Ірина, як і інші студенти, пройшла три етапи відбору. Закінчивши навчання в Коледжі, Ірина хоче пройти стажування в одній з європейських інституцій, щоб мати більше досвіду для роботи в Україні.

Однак, з досвіду попередніх випускників, не завжди в Україні є для них робота.

«З досвіду попередніх студентів, не завжди взагалі оцінюється ця освіта Коледжу Європи, це теж питання. Тобто в нас ще не дуже пропагований цей

університет. І коли наші студенти повертаються з дуже великим ентузіазмом, хочеться все міняти і стільки всього зробити для країни, але трошки виникає розчарування, тому що питаютъ:

– Що ти вмієш? Ну, о'кей, гаразд, європейська інтеграція, але отут у нас є проект, ну там, в XL попрацюй! – Ну, тобто базові якіс мілкі питання, але вони теж вирішують, який вибір ми зробимо: повернатися чи залишатися. Дуже було б корисно, це дійсно чого ми хочемо, коли б ми рік попрацювали в європейських інституціях».

Кримчанка Юнна Гейдор мала конкретні цілі, вступаючи в Коледж Європи, а саме покращити свої знання і досвід, навчаючись на спеціальності «Економіка».

Після подій 2014 року, Юнна жила два роки в Києві, де працювала в консалтингу. Вона щаслива, що зараз її цілі починають втілюватися в життя.

«Дійсно, в Україні зараз дуже багато інтеграційних проектів, дуже багато проєвропейських гарних проектів, які мають конкретну ціль і результат. Але, як мені здається, більш за все – це

громадський сектор. Це проекти, націлені на змінення суспільної думки, це проекти, націлені на європейські цінності. І також є проекти, скажімо, громадсько-державні, з залученням державного сектора. Але ми дуже добре знаємо, як працює наш український державний сектор: дуже тяжко повернути цю машину, корупційну машину, скажімо, в прозорий європейський напрямок. Але що мені здається важливим, те що ми маємо класний європейський бек-граунд, який має під собою не тільки уявлення про Європу, а й в принципі про функціонування європейської системи загалом в світовому порядку для мене дійсно важливо те, що ми маємо можливість подивитись, яке місце Україна займає в цьому світовому порядку, і де ми хочемо бачити нашу країну. І тому, як мені здається, ми повинні повернутися до нашої держави. Але, я для себе також бачу перспективу попрацювати в якісь європейській країні рік. Думаю, цього буде достатньо, щоб потім повернутися до України».

Рівень освіти в КЄ досить високий,
питання плагіату знімається як таке.
Студенти визнають, що вчитися тут важче.
Втім, рівень освіти в Україні вони
вважають теж високим, адже в Коледж
Європи вони потрапили здебільшого з
українських вузів. В багатьох з них, до
речі, можна самому складати пакет
предметів для навчання, як і в
європейських ВНЗ. За словами студентів,
стипендія Європейської Комісії для
навчання в Коледжі – одночасно і виклик,
тому що вони мають високо тримати
планку, і довіра Європейського Союзу до
Українських студентів. Щороку кількість
українських студентів в КЄ збільшується.
Крім того, вони в Європі загалом
здійснюють своєрідну місію –
розповідають правду про Україну. А в
самій Україні є асоціація випускників
Коледжу Європи. Нещодавно вони
зустрічалися з віце-прем'єр-
міністром з питань європейської та
євроатлантичної інтеграції України
Іванною Клімпуш-Цинцадзе, щоб
обговорити ефективність проведення
реформ в Україні. Крім того, багато
випускників працюють в громадському
секторі. За словами Ольги Сушицької,
координатора проекту ГО «Інтерньюз», у
них нещодавно працювали два
випускники Коледжу Європи і,
невважаючи на їхній молодий вік, мали
високий експертний рівень. Громадський
сектор перспективний напрямок роботи
для випускників Коледжу, але державна
служба також потребує оновлення і

висококваліфікованих кадрів. Втім, на думку студентки КЕ Ольги Шабан, яка два роки пропрацювала в Адміністрації Президента, економічна мотивація недостатня для того, щоб молоді люди йшли в держструктурі.

«Я можу сказати, що зараз, після революції [Гідності – ПульсFM] система змінюється в плані прозорості, принаймні на початкові позиції можуть потрапляти люди, як то кажуть «з вулиці», які реально йдуть за конкурсом і які реально потрапляють в державні структури, тому що вони розумні. Але державна структура не є гнучкою взагалі – це традиційно, в принципі, – і я знаю, що була одна випускниця, яка спеціалізувалася на енергетиці, Ірина Добровольська, їй запропонували роботу, посаду в Міністерстві енергетики – зарплата 5 тис. грн. Тобто людина, яка витратила дуже значні кошти, тому що ми всі тут (хоча ми і на стипендії), ми всі до того працювали рік, для того, щоб сюди потрапити, щоб якось нормально тут себе почувати. Людина, яка витратила гроші, стільки часу інвестувала в своє навчання не може за 5 тис. грн. працювати в принципі. Але це такі середні зарплати в державному секторі. І це одна з причин, чому молоді люди не хочуть там працювати, тому що немає мотивації. І немає мотивації на зміни, тому що ці зміни дуже часто згорі нівелюються».

Мій колега з Одеси, Павло Колотвін
підтримав думку Ольги Шабан і навів
приклад роботи начальником Одеської
митниці 26 річної Юлії Марушевської.
Нагадаю, 16 жовтня 2015 року
президент [Петро Порошенко](#) призначив
заступника голови Одеської ОДА Юлію
Марушевську керівником Одеської
митниці. Юлія – учасник літньої програми
Українського наукового
інституту [Гарвардського університету](#). У
2015 році як запрошений дослідник
вивчала в [Стенфорді](#) політичні науки,
зокрема, процеси реформування та
державотворення.

«Молода дівчина з міжнародною освітою,
вона почала керувати Одеською
митницею і згадайте, яка шалена критика
була на початку. Хоча в той самий момент
реформи, які вона провела, не проводив

жоден з керівників митниці. Тобто це була мотивована людина з міжнародною освітою і головне – бажанням щось змінювати. Звісно, є ще той момент, коли люди повертаються додому... Теж, мій колега, який навчався і у Франції, і в Румунії, повернувся до Одеси, зараз працює у великій міжнародній компанії з французькими інвестиціями (він сам і французьку, і англійську мову знає). І йому теж Юля [Марушевська] зателефонувала і запросила на роботу в Одеську митницю.

Після цієї (приватної) розмови по телефону моого товариша викликав директор (як з'ясувалося потім, в компанії є прослуховування телефонів співробітників) і сказав: «Ти можеш звісно погодитися на пропозицію, але розумієш, десять приблизно через рік, коли там через 3-4 місяці її звільнять, тому я тобі так скажу, через рік, коли ви там наробите такого гарного для вас, але поганого для нас, і ми про вас згадаємо». Ну і так далі, і тому подібне, тобто багато ще й таких моментів. Тому, звісно, що систему потрібно міняти і молодь повинна це робити. Але те, що ви кажете про громадський сектор, я думаю так, це один з моментів, де дуже багато потрібно нових ідей, саме європейського досвіду. Бо люди, які живуть в Україні, працювали, вчилися і так далі, нажаль, саме в громадському секторі мало ідей. В Європі ці ідеї можна побачити і цей досвід також».

Студентка Юлія Судзіловська, яка сама родом з Новомосковська Дніпропетровської області, озвучила таку думку: 25 років ми рухались дуже повільно, зараз треба рухатись швидше і робити реформи. Ми – молода країна, у нас тільки зараз формується бачення себе як нації, формується ідентичність. Це потребує часу. Інші держави мають вікову історію існування державності, суверенітету. Для нас це новий досвід, і ми намагаємось ним оволодіти. Багато на формування активності у молоді впливає медіа – це відслідковування подій у країні, світі. Це впливає на формування політичної свідомості. Це дуже важливо – мати свою позицію щодо формування своєї думки, своєї позиції, наголошує Юлія Судзіловська.

«Це дуже важливо – мати свою власну позицію до подій, які відбуваються в нашій країні чи поза країною. Що мене здивувало, коли я для себе вперше відкрила ЄС, що багато людей читають. Читають газети, читають журнали. У нас є певна ізоляція. Можливо, ізоляція така родинна, наприклад, концентрація на сім'ї та проблемах у сім'ї. Можливо, це також певний результат економічної нестабільності української родини, що впливає також на акцентування уваги саме на проблемах економічного складу: заробітна плата, не пов'язуючи її з політичним контекстом. Також проблема критики: критика також у нас є неконструктивною. Я вважаю за те, що ми

повинні зараз розвивати конструктивність критики, за якою слідує пропозиція. Я вважаю, що повинно бути більше діалогу з громадськістю. І цей діалог може розвиватися завдяки Законодавству про децентралізацію на місцях, регіональному рівні, тому зараз ми рухаємось у цьому напрямку. Але разом з цим ми не повинні ототожнювати формування процесу національної свідомості з ворожнечею, тому що це та помилка, яку зробила Росія. Вона ототожнює свою ідентичність завдяки формуванню картинки ворожого світу. Я вважаю, що це не найкращий спосіб формування ідентичності. І Україна має зараз формувати свою ідентичність, завдяки участі громадянського суспільства у житті і побудові держави. Тільки тоді, коли людина ототожнює себе з власною країною, ми можемо говорити про політичну свідомість. І це може створюватися на місцевому рівні і регіональному рівні».

Юля підняла актуальну тему. Адже в умовах гібридної війни і пропаганди, масований вплив якої відчувають українці, важко формувати ідентичність і самоповагу. Не тільки в прикордонних містах і селах люди слухають і дивляться російські ЗМІ. Я була здивована, коли у Слов'янську жінка, до речі україномовна, мені сказала, що дивиться тільки російське телебачення, бо українському не довіряє. Багато старших людей за інерцією і досі дивляться російські канали. Але це вже інша тема.

Мій колега з Харкова Володимир Мазур, який одночасно викладає в одному з ВНЗ міста, був вражений експертним рівнем українських студентів Коледжу Європи. І за це велика подяка професорам закладу. Крім того, хочеться їм подякувати за те, що на лекціях вони нагадують студентам з усіх куточків світу, що Україна єдина країна, чиї громадяни помирали за ЄС. І це дуже потужний аргумент. Бо міжнародні події змушують забувати про Україну. Ми теж усіляко пропагуємо нашу державу в Коледжі Європи, її прагнення до змін, до євроінтеграції. Плануємо провести презентацію серед студентів – зазначив Павло Черкашин.

«В Україні нажаль, чи на щастя, тут важко сказати, але існує певний стереотип, що Європейський Союз є абсолютно ідеальним, що це є безпосередня модель

для України, що нам потрібно саме в ЄС, і
м все заради цього віддамо і т.д.
звичайно, це є правда, це є добре, це є
чудово, але з іншого боку ми, навчаючись
тут, ми пізнаємо, що ЄС має і певні
проблеми, є певні виклики, є певні речі, з
якими треба діяти якось по іншому. Якщо
ми хочемо бути членом ЄС в майбутньому,
чи навіть співпрацювати зараз, ми маємо
ефективно реагувати на ці виклики.

Найважливіший виклик напевно для нас
це – російська агресія проти України і
анексія Криму, що є одним із пріоритетів
для зовнішньої політики ЄС, в тому числі і
щодо політики санкцій і у відносинах з
Росією, оскільки більшість стратегічних
переговорів з Росією щодо візового
режimu, щодо нової Угоди про торгівлю –
всі ці речі тепер призупинені і ЄС досить
жорстко реагує на таку політику Росії.

Тому ЄС безпосередньо є нашим
союзником у цих справах. З іншого боку,
за останні два роки ЄС, нажаль,
стикається з багатьма викликами, які є, я
б так сказав, ще важливішими і більш
життєво небезпечнішими для ЄС, ніж
навіть виклик Російської агресії проти
України. Серед цих викликів – це
нешодавня подія Brexit – референдум в
Британії про вихід з ЄС. Досить багато
студентів, з якими ми спілкуємося тут,
професори, які в нас тут викладають, ми
часто дискутуємо на цю тему: які мінуси,
які плюси отримає Британія від цього, які
виклики постануть перед ЄС. Наступним
викликом є безпосередньо міграційна
криза, яка була дуже гострою рік тому,

заяз вона пішла трошки на спад, але громадяні ЄС все рівно ще досить схильовані нею. І ми бачимо, що міграційна криза має відбиток на внутрішньополітичні процеси в країнах ЄС: це і майбутні вибори в Нідерландах, у Франції, в Німеччині наступного року. Всі ці три країни для нас є надзвичайно важливими. Нідерланди, тому що відбудувся референдум про Угоду про Асоціацію і майбутнє врегулювання цього питання теж залежить від внутрішньої ситуації в Нідерландах. Це й вибори у Франції, в Німеччині, тому що це дві ключові країни, які є ядром ЄС, які підтримують Україну і які є таким собі об'єднуючим двигуном і серед інших країн у європейській інтеграції. Наступні виклики ми маємо: конституційний референдум в Італії, в грудні, що теж може стати певним викликом для ЄС, оскільки уряд Італії заявив, що подасть у відставку, якщо цей референдум не набере достойної підтримки. Серед таких викликів також є майбутні відносини з Туреччиною, і проблема Сирійського конфлікту. Адже це теж впливає не лише на міграцію, а й на безпекові питання в ЄС. Ми знаємо, що відбулося в Парижі, в Брюсселі минулого року. Ці терористичні атаки вони змінили і політичний ландшафт в середині ЄС, і думку людей про ЄС і про сусідів ЄС, в тому числі».

Нова кров суспільства, свіжі мізки, неординарні, але осмислені і виважені рішення – це той курс, який зможе вивести Україну на кардинально новий рівень розвитку. І головне, що такі люди у нас уже є. Люди не просто як ресурс, а люди як головна цінність держави. – Це те, що сьогодні, нажаль, відрізняє нас від країн європейської спільноти. Але для того, щоб держава цінувала кожного, ми повинні навчитися цінувати один одного.

Альона Князєва

Фото Володимир Мазур, Олександр Кульбака і Альона Князєва

+ > 0 > 0 > 0 >

PREVIOUS

STORY

В Луганской

области

эпидпорог

заболеваемости

гриппом и